

[Glistrup]

mærkeligt, for forsøger man at forske ned gennem lovsamlingerne, viser det sig, at meget store dele af den nugældende arveafgiftslov er skrevet så langt tilbage som i 1700-tallet, og langt den væsentligste del har fået den udformning, vi kender nu – bortset fra, at tallene og procenterne unægtelig er blevet noget større undervejs og skrøbelighederne dermed er kommet kraftigere frem – i det første tiår i indeværende århundrede. Derfor er der unægtelig en vældig god baggrund for det, ministeren sagde om, at regeringen var langt inde i overvejelser med henblik på reformer på i hvert tilfælde nogle områder af arveafgiftsloven. Jeg håber meget, at vi under udvalgsarbejdet kan blive indviet i en hel del af disse overvejelser vedrørende nogle enkeltpunkter, for under alle omstændigheder tror jeg ikke, alderen af loven til trods, at tiden er inde til en fuldstændig reform, der kan have mere varig virkning, på nuværende tidspunkt. Vi må klare os i nogen tid endnu med at forbedre dér, hvor det snerper til på vanskelige punkter, hvilket også de konservatives forslag er udtryk for, så hvis bare vi kan få røbet nogle af ministerens overvejelser, vil det sikkert gøre betydelig gavn ved drøftelserne.

Når jeg ikke tror, at vi kan få løst problemerne mere varigt, er det, fordi der i øjeblikket foregår en kraftig inflation, som faktisk omklæder problemet næsten fra år til år og i hvert tilfælde fra vurderingsperiode til vurderingsperiode, og det er, fordi vi har en generationsskifteproblematik, som i kraft af en række af samfundets regler og skatter også på andre områder – kapitalvindingsskatten for at tage et af flagskibene i den forbindelse – gør tingene nok så vanskelige og nødvendiggør, at man rykker ud med en ambulance-tjeneste – og det er faktisk det, de konservatives forslag er udtryk for – for at man ikke i helheden får et for stort tryk på i forbindelse med generationsskiftet.

Når en person falder væk og en formuemasse derfor skal overgå til et eller flere andre mennesker, er det i sig selv en både personlig og økonomisk nok så vanskelig passage, og så kan vi simpelt hen ikke fra samfundets side være bekendt alt i alt at pålægge dem et skatte- og afgiftstryk, som bliver af en betydelig størrelse. Derfor må vi lette, og her er arveafgiften nok den bedste regulator, det bedste sted at lette.

Om så de konservative ved denne ambulance-tjeneste har ramt rigtigt, tvivler jeg noget på. Jeg tror nok, der er andre ting, der også skal med ind i udvalgsbehandlingen, såsom f. eks. hvor arven tilfalder personer, som tilhører samme eller måske endda en ældre generation end arveladeren. Der er virkelig problemer, for dér vil den samme familie komme ud for at blive ramt af arveafgifter med jævnlige mellemrum. Arveafgiften er først og fremmest begrænset dér, hvor den kommer engang hvert 30. år inden for en familie, men bestemte ikke i de tilfælde, hvor der ikke er den sædvanlige naturens rækkefølge med hensyn til dødsfald inden for familier.

Det er vist også meget tvivlsomt, om der under nutidens forhold er rimelig grund til at opretholde disse blindtarme, § 2 med den skærpede skala i § 2 B og § 2 C, om man ikke skulle slå det hele sammen i én samlet skala. Det er vistnok ikke således, at merprovenuet ved § 2 B og § 2 C er så kolossalt stort mere, men forholdet var ulykkeligvis det, at da vi sidst behandlede arveafgiftsproblemer i 1976, var statistikken af en eller anden grund meget langt bagefter, så vi ikke kunne få ajourførte tal. Forhåbentlig kan vi nu få provenuberegninger, sådan at vi kan finde frem til en fornuftigere indretning af arveafgiftsloven i forbindelse med det lovfor-slag, som de konservative nu har fremsat.

At henvise til, som den socialdemokratiske ordfører gjorde, at der var provenuvanskeligheder, er ærlig talt for billigt. Staten kører med et underskud på 39.000 mill. kr., og hele arveafgiften indbringer 650 mill. kr., så selv om man skar halvdelen eller en tredjedel af, ville det altså være så uendelig lidt. Derfor må vi gå ind i rent saglige overvejelser vedrørende mennesker i en vanskelig situation, og med det udgangspunkt tilsiger vi de konservative en saglig, men for ministeren besværlig udvalgsbehandling. Vi kommer med mange spørgsmål.

Jeppe Kristensen (V):

Fremsættelsen af det foreliggende lovfor-slag skal nok ses i forbindelse med, at hr. Hagen Hagensen for ca. 1½ år siden stillede et spørgsmål til skatte- og afgiftsministeren og da fik tilsagn om, at ministeren ville se på den udvikling, der var sket i værdierne, og